

LBRIS

We know

books

Imprint coordonat de

SHAUKI AL-GAREEB

SCARLETT ST. CLAIR

**un
STROP
de
CRUZIME**

HADES X PERSEFONA
VOLUMUL AL III-LEA

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLÖ

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

Un strop de chin

NIȘTE MĂINI ASPRE ÎI DESFĂCURĂ PICIOARELE ȘI I SE plimbară pe coapse, urmate de buze – o apăsare ușoară ce-i aluneca pe piele. Pe jumătate adormită, Persefona își arcui spinarea când simți atingerea, iar legăturile-i mușcară parcă din încheieturile mâinilor și din glezne. Derutată, trase de ele, încercând să-și elibereze mâinile și picioarele, dar descoperi că legăturile nu cedau. Era ceva în legătură cu asta, cu neputința de-a se mișca, de-a se opune, de-a se lupta, care îi făcea inima s-o ia la goană și sângele să-i pulseze în gât și-n cap.

— Atât de frumoasă!

Cuvintele erau o șoaptă rostită aproape de pielea ei, iar Persefona încremeni.

Vocea aia.

Cunoștea vocea aia.

Cândva îl considerase prieten pe posesorul acelei voci, dar în clipa asta îi era dușman.

— Pirithous.

Numele lui îi scăpă printre dinți – mustind de furie, teamă și scârbă. Era semizeul care-o urmărise și o răpise de la Acropole.

— Șșș! șopti el, iar limba lui udă și rece îi șerpui pe piele.

Din gâtul ei scăpă un strigăt. Își lipi coapsele și se răsuci pentru a se feri de atingerea străină care-i umbla pe piele precum o fantomă.

— Zi-mi ce face el de-ți place-atât! ceru semizeul, cu respirația lipicioasă scâldându-i urechea și cu mâna alunecându-i mai aproape de miez. Eu pot s-o fac mai bine.

Persefona deschise brusc ochii, ridicându-se în șezut și inspirând adânc. O durea în piept, iar respirația-i era neregulată, de parcă ar fi alergat prin toată Lumea de Jos fugărită de o nălucă. Ochilor ei le luă un minut să se obișnuiască, să-și dea seama că se află în patul lui Hades, cu așternuturile lipite de pielea umedă, cu flăcări portocalii arzând în vatra din fața lor, iar lângă ea era însuși Zeul Morților, cu energia lui întunecată ca un curent electric încărcând aerul, îngreunându-l.

— Ești bine? o întrebă Hades.

Avea o voce limpede, scăzută – ca un tonic liniștitor pe care ea își dorea să-l bea cu nesaț. Îl privi. El stătea sprijinit pe-o parte; pielea dezgolită îi era arămie de la lumina flăcărilor. Ochii negri îi luceau, iar părul negru i se revărsa pe așternuturi ca valurile unei mări fără stele. Cu câteva ore înainte, ea îl strânsese între degete în timp ce-l călărea îndelung, încet, cu răsunarea tăiată.

Înghiți în sec; parcă avea limba umflată.

Nu era prima oară când avea acel coșmar, nici prima oară când se trezise privită de Hades.

— N-ai dormit, spuse ea.

— Nu, răspunse el, și se săltă alături, ridicând mâna s-o atingă ușor pe obraz.

Atingerea lui îi trimise fiori pe șira spinării, drept în suflet.
— Spune-mi!

Când vorbi, vocea parcă-i era magică, o vrajă care-i smulgea cuvintele, chiar dacă-i stăteau în gât.

— L-am visat din nou pe Pirithous.

Mâna lui Hades căzu de pe obrazul ei, iar Persefona recunoscu expresia de pe fața lui, violența din ochii lui ca niște hăuri. Se simțea vinovată că dezgropase o parte a lui pe care el se străduia din răspuțeri s-o stăpânească.

Pirithous îl bântuia pe Hades la fel de mult cât o bântuia pe ea.

— Îți face rău chiar și în somn, spuse Hades, încruntându-se. În ziua aceea, te-am dezamăgit.

— De unde era să știi că o să mă violeze?

— Ar fi trebuit să știi!

Desigur, nu era posibil, deși Hades argumentase că acela era motivul pentru care o numise pe Zofie protectoarea ei, dar egida patrula în exteriorul Acropolei în momentul răpirii. Nici nu observase ceva ieșit din comun, pentru că Pirithous ieșise printr-un tunel subteran.

Persefona se cutremură, gândindu-se la cum acceptase fără să gândească oferta lui Pirithous de-a o ajuta să scape din Acropole, iar în tot acel timp el îi plănuia răpirea.

Nu avea să mai aibă încredere oarbă în nimeni.

— Nu ești atoatevăzător, Hades, încercă Persefona să-l liniștească.

În zilele de după salvarea ei din casa lui Pirithous, Hades avusese o dispoziție proastă, a cărei urmare fusese încercarea lui de-a o pedepsi pe Zofie eliberând-o din funcția de egidă – mișcare oprită de Persefona. Totuși, după ce Persefona oprise porunca lui Hades, amazoana se certase cu ea.

„Eu trebuie să port rușinea asta!”

Cuvintele egidei o făcuseră pe Persefona să se simtă frustrată.

„Nu e nicio rușine. Ți-ai făcut treaba! Se pare că tu crezi că rolul tău ca egidă a mea e negociabil. Nu e așa.”

Zofie făcuse ochii mari, privind dinspre ea spre Hades, nesigură, apoi cedase, făcând o plecăciune adâncă.

„Cum doriți, milady.”

După aceea, Persefona se întorsese către Hades.

„Mă aștept să fiu informată înainte să încerci să eliberezi din funcție pe oricine e în grija mea.”

Hades ridicase din sprâncene, apoi făcuse o grimasă cu buzele și replicase:

„Eu am angajat-o!”

„Mă bucur că ai adus vorba despre asta”, spusese ea. „Data viitoare când hotărăști că am nevoie de personal, mă aștept să fiu inclusă și în procesul decizional!”

„Bineînțeles, draga mea! Cum să-mi cer scuze?”

Petrecuseră restul serii în pat, dar chiar și în timp ce făceau dragoste, ea știa că lui îi e greu, la fel cum știa că îi e greu și în clipa asta.

— Ai dreptate, răspuse Hades. Atunci, poate c-ar trebui să-l pedepsesc pe Helios.

Zeița îi aruncă o privire plină de ironie. Hades mai făcuse unele comentarii în legătură cu Zeul Soarelui. Era clar că niciunul dintre ei nu-l avea pe celălalt la inimă.

— Asta te-ar face să te simți mai bine?

— Nu, dar ar fi distractiv, răspuse Hades, deși vocea îi contrazicea cuvintele, părând mai degrabă amenințător decât nerăbdător.

Persefona era perfect conștientă de înclinația lui Hades spre violență, iar remarca lui de mai devreme despre pedeapsă îi

aducea aminte de promisiunea pe care i-o smulsese când fusese salvată – „când îl torturezi pe Pirithous, mă alătur și eu”. Știa că Hades se dusese în Tartar în noaptea aceea pentru a-l tortura pe semizeu, știa că plecase de-atunci – dar nu ceruse să i se alăture.

Dar în momentul acesta se întreba dacă nu cumva de aceea îi bântuia Pirithous visele. Poate că, dacă îl vedea în Tartar – însângerat, înfrânt, torturat –, avea să scape și ea de coșmaruri.

Îl privi din nou pe Hades și-i porunci:

— Vreau să-l văd.

Expresia feței lui Hades nu se schimbă, dar ea căpătă impresia că-i simte emoțiile din clipa asta – furie, vină, reținere –, însă nu și reținere când venea vorba de-a o lăsa să stea față-n față cu agresorul ei, ci atunci când venea vorba de prezența ei în sine în Tartar. Știa că o parte din el se temea să-i arate acea latură a lui, de ce avea să creadă ea – și totuși, nu o putea refuza.

— Cum dorești, draga mea!

Persefona și Hades își făcură apariția în Tartar într-o cameră fără ferestre atât de puternic luminată, încât dădea dureri de ochi. În timp ce ochii ei se obișnuiau, îi făcu mari și-i aținti asupra locului în care Pirithous era imobilizat pe un scaun în mijlocul camerei. Trecuseră câteva săptămâni de când îl văzuse ultima oară pe semizeu. Cândva, îl considerase chipeș, dar în clipa asta pomeții proeminenți îi erau scobiți, iar fața îi era palidă și pământie.

Iar mirosul...

Nu mirosea tocmai a putred, dar era acid și înțepător, și-i ardea nările.

I se întoarse stomacul pe dos, iar gura i se umplu de un gust acru văzându-l.

— E mort?

Nu-și putea ridica vocea mai mult de-o șoaptă, pentru orice eventualitate – nu era pregătită să-l privească în ochi. Știa că pusese o întrebare ciudată, având în vedere că se afla în Tartar, în Lumea de Jos, dar Persefona era conștientă de metodele de tortură preferate ale lui Hades, știa că el dădea viață doar ca s-o ia din nou printr-o serie de pedepse cumplite.

— Respiră doar când spun eu, răspunse Hades.

Persefona nu răspunse imediat. În schimb, se apropie de suflet, oprindu-se la câțiva metri de el. De aproape, arăta ca o statuie de ceară care se înmuiase de la căldură, cocoșată și încruntată. Totuși, era solid și cât se poate de real.

Înainte să viziteze Lumea de Jos, Persefona crezuse că sufletele sunt umbre – umbre ale lor însele –, în schimb ele erau corporale, la fel de solide ca în ziua în care muriseră, deși nu așa fuseseră dintotdeauna. Cândva, sufletele de pe tărâmul lui Hades duseseră o existență banală și aglomerată sub stăpânirea lui.

Hades nu confirmase niciodată ce-l făcuse să se răzgândească – de ce se hotărâse să le dea atât sufletelor, cât și Lumii de Jos culoare și iluzia vieții. Spusese că Lumea de Jos nu făcuse decât să evolueze la fel ca Lumea de Sus, dar Persefona îl cunoștea pe Hades. Știa că are conștiință, că-și regretă începuturile ca Rege al Lumii de Jos. Făcuse unele lucruri din bună-tate, pentru a-și spăla păcatele.

Cu toate acestea, nu avea să se ierte niciodată pentru trecutul lui, iar faptul că ea știa asta îi umplea inima de durere.

— Te ajută cu ceva? îl întrebă pe Hades, nesigură dacă voia un răspuns. Tortura?

Îl privi pe zeu, care încă stătea în locul în care apăruseră, cu părul despletit, cu coarnezile la vedere, sumbru, frumos, violent. Nu-și putea închipui în ce fel îl afecta prezența acolo, dar își

amintea privirea lui în momentul în care-o găsisese în bârlogul lui Pirithous. Niciodată nu-i văzuse furia manifestându-se astfel, niciodată nu-l văzuse atât de îngrozit și de frânt.

— Nu pot să-ți spun.

— Atunci, de ce o faci?

Îl ocoli pe Pirithous, oprindu-se în spatele lui și privindu-l în ochi pe Hades.

— Pentru control, răspunse Hades.

Persefona nu înțelesese mereu nevoia lui Hades de control, dar în lunile care trecuseră de când se cunoscuseră, ajunsese să își dorească exact același lucru. Știa ce înseamnă să fie prizonieră, lipsită de putere, prinsă între două alegeri cumplite – și tot pe cea greșită s-o facă.

— Vreau control, șopti ea.

Hades o fixă cu privirea o clipă, apoi îi întinse mâna.

— Am să te ajut să-l obții.

Vocea-i vibră între ei, încălzindu-i pieptul. Se apropie din nou de el, iar zeul o strânse la piept.

Deodată, Pirithous inspiră. Inima Persefonei o luă la goană când îl văzu foindu-se. Capul lui atârna moale, iar ochii i se deschiseră, somnoroși și derutați.

Din nou, o coplesii teama de-a-i vedea privirea, făcând-o să tremure din toate încheieturile. Hades o strânse de talie, vrând s-o liniștească, de parc-ar fi vrut să-i amintească faptul că era în siguranță, apoi înclină capul; respirația lui îi atinse ușor urechea.

— Ți mai aduci aminte când te-am învățat să-ți ții în frâu magia?

Se referea la momentele petrecute în livadă, după ce Apollo plecase cu favoarea lui Hades și promisiunea Persefonei că nu avea să scrie despre el. Căutase alinare printre flori și copaci, dar nu găsisese decât dezamăgire, nereușind să readucă la viață un

petic de pământ pârjolit. Apoi apăruse Hades, precum umbrele pe care le stăpânea, și o ajutase să-și țină magia în frâu și să vindece pământul. O sedusese în timp ce-o învăța, aprinzând câte-un foc înlăuntrul ei cu fiecare atingere.

Simțea furnicături în tot corpul cu gândul la el, iar cuvintele-i ieșeau șuierat printre dinți.

— Da!

— Închide ochii! o îndemnă el, atingându-i cu buzele gâtul drept.

— Persefona?

Vocea lui Pirithous era aspră.

Ea închise și mai strâns ochii, concentrându-se, în schimb, la atingerea lui Hades.

— Ce simți?

Mâna lui coborî ușor spre umărul ei, iar degetele celeilalte mâini, cu care-o apucase ferm de talie, se răsfirară posesiv.

Întrebarea nu era ușoară – simțea multe. Față de Hades, pasiune și râvnă. Față de Pirithous, furie și teamă, durere și trădare. Era un vârtej, un abis întunecat și nesfârșit – apoi, semizeul îi rosti din nou numele:

— Persefona, te rog. Îmi... îmi pare rău!

Cuvintele lui i se înfipseră în piept precum o lance, iar în timp ce vorbea, ea deschise ochii.

— Violent.

— Concentrează-te! o îndemnă el, cu o mână lipită de burta ei și cu degetele celeilalte întrepătrunse cu ale ei.

Pirithous rămase chircit pe scaunul lui de metal, imobilizat și gălbejit, iar ochii de care se temuse priveau spre ea, apoși și temători.

Își dădu seama că făcuseră schimb de locuri și avu un moment de ezitare, întrebându-se dacă putea sau nu să-i facă rău.

Apoi Hades vorbi:

— Hrănește-o!

Cu degetele întrepătrunse, simți puterea adunându-se în palma ei, o energie care-i ardea pielea.

— Unde vrei să-i provoci durere? întrebă Hades.

— Asta nu ești tu, spuse Pirithous. Eu știu asta. Te-am urmărit.

Un vuiet porni din urechile ei, iar ochii începură s-o usture, puterea dinlăuntru devenind o căldură pe care de-abia o putea stăpâni.

Îi lăsase cadouri ciudate, o urmărise, îi făcuse poze într-un spațiu care-ar fi trebuit să fie sigur. O făcuse să nu se mai simtă în siguranță nici măcar în somn.

— Avea de gând să-și folosească scula pe post de armă, spuse ea. Iar eu vreau să-i dau foc!

— Nu, te rog, Persefona! Persefona!

— Atunci, dă-i foc!

Energia care se aduna în palma ei era ca un curent electric, iar în timp ce degetele ei se desprindeau de ale lui Hades, își imagină magia adunată acolo îndreptându-se năvalnic spre Pirithous într-un șuvoi nesfârșit ca de lavă fierbinte.

— Nu e...

Cuvintele lui Pirithous fură întrerupte în timp ce magia prindea rădăcini. Nimic din exterior nu arăta că ar fi fost ceva în neregulă cu el – nu sări nicio flacără dintre picioarele lui, dar era clar că îi simțise magia. Își înfipse picioarele în pământ, se zbatu să-și rupă legăturile, iar venele de la cap și gât i se umflară.

Totuși, reuși să vorbească printre dinții încheștați:

— Nu ești tu asta!